

Rolnummer 6125
Arrest nr. 166/2015 van 26 november 2015

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek, zoals vervangen bij artikel 7 van de wet van 21 april 2007 en gewijzigd bij artikel 2 van de wet van 22 december 2008, gesteld door de Arbeidsrechtbank te Bergen en te Charleroi, afdeling Bergen.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters J. Spreutels en A. Alen, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, J.-P. Moerman, E. Derycke en F. Daoût, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter J. Spreutels,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij vonnis van 8 december 2014 in zake B.M. tegen de Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 22 december 2014, heeft de Arbeidsrechtbank te Bergen en te Charleroi, afdeling Bergen, de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek, zoals ingevoegd bij artikel 7 van de wet van 21 april 1997 [lees : 2007] en gewijzigd bij artikel 2 van de wet van 22 december 2008 (vóór de wijzigingen ervan bij artikel 2 van de wet van 21 februari 2010 en artikel 17 van de wet van 25 april 2014), de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, in zoverre een rechtsplegingsvergoeding ten laste van de overtreder kan worden gelegd wanneer hij voor de arbeidsrechtbank in het ongelijk wordt gesteld in een vordering die is ingesteld tegen een beslissing waarbij hem een in het Sociaal Strafwetboek bedoelde administratieve geldboete wordt opgelegd, terwijl die vergoeding niet van hem kan worden gevorderd wanneer hij door het openbaar ministerie voor een strafgerecht wordt vervolgd en wanneer dat rechtscollège verklaart dat de te zijnen laste gelegde feiten zijn aangetoond ? ».

Memories zijn ingediend door :

- B.M., bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. P.-J. Cauchies, advocaat bij de balie te Bergen;
- de Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. B. Renson, advocaat bij de balie te Brussel.

De Ministerraad heeft ook een memorie van antwoord ingediend.

Bij beschikking van 16 september 2015 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers J.-P. Moerman en E. De Groot te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen is, dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 14 oktober 2015 en de zaak in beraad zal worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak op 14 oktober 2015 in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschied*

Op 15 april 2014 legt de FOD Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg, overeenkomstig artikel 151, eerste lid, 4°, van het Sociaal Strafwetboek, aan de eisende partij voor de verwijzende rechter een administratieve geldboete van 675 euro op om de reden dat zij artikel 169, tweede lid, van de programmawet van 22 december 1989 heeft geschonden.

De verwijzende rechter verwerpt de betwisting die door de werkgever wordt ingesteld tegen die geldboete van niveau 3.

De verwijzende rechter, die uitspraak dient te doen over de kosten die ten laste van de afgewezen werkgever moeten worden gelegd, wijst erop dat artikel 2 van de wet van 21 februari 2010 « tot wijziging van de artikelen 1022 van het Gerechtelijk Wetboek en 162bis van het Wetboek van strafvordering » en artikel 17 van de wet van 25 april 2014 « ter verbetering van verschillende wetten die een aangelegenheid regelen als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet », nog niet in werking getreden op de dag van de uitspraak van het verwijzingsvonnis, bepalen dat het openbaar ministerie dat optreedt op grond van artikel 138bis, § 1, van het Gerechtelijk Wetboek, de arbeidsauditeur die optreedt op grond van artikel 138bis, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek, en de publiekrechtelijke rechtspersoon die in het algemeen belang als partij optreedt in een geding, de in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek bedoelde rechtsplegingsvergoeding niet verschuldigd zijn. Volgens de verwijzende rechter strekken die wetsbepalingen ertoe te antwoorden op de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Hoewel zij niet preciseren dat aan een publiekrechtelijke rechtspersoon geen rechtsplegingsvergoeding kan worden toegekend wanneer de tegenpartij in het ongelijk wordt gesteld, is de verwijzende rechter van oordeel dat het Grondwettelijk Hof reeds een dergelijke vergelijking heeft gemaakt.

De verwijzende rechter voert vervolgens aan dat in strafzaken elk tegen de beklaagde gewezen veroordelend vonnis de beklaagde tegenover de burgerlijke partij veroordeelt tot de rechtsplegingsvergoeding, maar dat geen enkele vergoeding van die soort door de Staat, vertegenwoordigd door het openbaar ministerie, verschuldigd is en dat de Staat evenmin een dergelijke vergoeding kan genieten wanneer de beklaagde veroordeeld wordt.

Volgens de verwijzende rechter handelt de FOD Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg, verwerende partij voor hem, niet in zijn eigen belang maar verdedigt hij het algemeen belang en beoogt hij de inachtneming te verzekeren van een regelgeving die onder de openbare orde valt. Het lijkt hem denkbaar dat naar het voorbeeld van de ambtenaren van de burgerlijke stand, in het geding in het arrest nr. 132/2013 van het Hof, de inspecteurs van de FOD Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg hun vordering in volle onafhankelijkheid kunnen uitoefenen, zonder rekening te houden met het financiële risico verbonden aan een procedure die tegen een van hun beslissingen wordt ingesteld.

De verwijzende rechter vraagt zich derhalve af of het verantwoord is dat, voor hem, de FOD Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg het voordeel kan verkrijgen van een rechtsplegingsvergoeding ten laste van de overtreder die in het ongelijk is gesteld, terwijl voor een strafgerecht het openbaar ministerie een dergelijke rechtsplegingsvergoeding niet kan verkrijgen, niettegenstaande de veroordeling van de beklaagde.

Hij acht het derhalve noodzakelijk de voormelde prejudiciële vraag te stellen.

III. *In rechte*

- A -

A.1. De eisende partij voor de verwijzende rechter is van mening dat een overheid, die het algemeen belang vertegenwoordigt en op burgerlijk vlak in rechte treedt, die niet tot de betaling van de rechtsplegingsvergoeding kan worden veroordeeld indien zij in het ongelijk wordt gesteld, evenmin een dergelijke vergoeding kan genieten wanneer zij de zaak wint.

Zij wijst bovendien erop dat niet kan worden betwist dat de FOD Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg handelt in het algemeen belang teneinde de schendingen van een wetgeving van openbare orde te bestraffen. Die partij onderstreept dat de FOD optreedt in het kader van het opleggen van een administratieve sanctie, nadat de arbeidsauditeur, om redenen die hem eigen zijn, heeft beslist de overtreder strafrechtelijk niet te vervolgen, en dat hij, voor de justitiële rechter, de wettigheid verdedigt van de sanctie die door zijn eigen sanctionerende ambtenaar is aangenomen. Indien niet wordt betwist dat de arbeidsauditeur, in zijn repressieve functie, in rechte treedt in het algemeen belang op basis van een wetgeving van openbare orde, dient, volgens haar, hetzelfde te gelden voor de FOD Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg.

Diezelfde partij wijst erop dat aangezien het openbaar ministerie geen rechtsplegingsvergoeding kan verkrijgen, het logisch is dat de rechtzoekende van het openbaar ministerie niet een dergelijke vergoeding kan verkrijgen. Zij onderstreept dat indien de arbeidsauditeur had beslist haar strafrechtelijk te vervolgen, zij niet tot een rechtsplegingsvergoeding had kunnen worden veroordeeld. Volgens die partij zou dezelfde redenering moeten gelden voor de andere overheden die het algemeen belang verdedigen, inzonderheid voor de sanctionerende ambtenaar van de FOD Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg.

A.2. De Ministerraad is van mening dat de in de prejudiciële vraag beoogde situaties niet vergelijkbaar zijn. Hij herinnert eraan dat de omstandigheid dat een administratieve geldboete als strafrechtelijk in de zin van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens wordt beschouwd, niet betekent dat zij in het interne recht een strafrechtelijk karakter heeft, en dat de bij het Sociaal Strafwetboek ingevoerde procedure voor de administratieve geldboetes van burgerrechtelijke aard is. Hij brengt ook in herinnering dat het verschil in behandeling ten nadele van de in verdenkinggestelde die een buitenvervolginstelling geniet, of van de vrijgesproken beklaagde wanneer de strafvordering door het openbaar ministerie op gang is gebracht, bij het arrest nr. 182/2008 van 18 december 2008 is bekrachtigd. Hij onderstreept ten slotte dat de bij het Sociaal Strafwetboek ingestelde burgerrechtelijke procedure het mogelijk maakt de Staat tot een rechtsplegingsvergoeding te veroordelen wanneer de arbeidsrechtbank ingaat op de aanspraken van de eiser. Hij leidt daaruit af dat te dezen een discriminatie vaststellen ertoe zou leiden een onaanvaardbaar verschil in behandeling tot stand te brengen tussen de overtreder die in het ongelijk zou worden gesteld en de Staat die in het ongelijk zou worden gesteld.

De Ministerraad steunt op de arresten nrs. 72/92, 45/97 en 105/2004 om te verantwoorden dat de wetgever onderscheiden regels kan bepalen naargelang de overtredingen van de sociale wetten administratief of strafrechtelijk worden vervolgd. Hij leidt daaruit af dat het verschil in behandeling wel degelijk op een objectieve en redelijke grondslag berust, door met name het feit in het licht te stellen dat de administratief bestrafte overtreder de nadelen van een verschijning voor een strafgerecht en het ontorende karakter dat aan de strafrechtelijke veroordelingen kleeft, vermijdt. Hij onderstreept voorts dat een verschil in behandeling dat het gevolg is van de toepassing van verschillende procedures voor verschillende rechtscolleges op zich niet discriminerend is en dat noch de verwijzende rechter, noch de partijen betogen dat er te dezen een onevenredige beperking van de rechten van de betrokken partijen bestaat. De Ministerraad voert ook aan dat de rechter in bepaalde omstandigheden vrij is het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding naar beneden te herzien.

De Ministerraad wijst daarenboven erop dat artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens geen onvoorwaardelijk recht op een volledig kosteloze justitie verankert, maar dat het zich alleen verzet tegen de onoverkomelijke financiële obstakels waarvoor de rechtzoekende zou staan. Die partij is echter van mening dat zulks te dezen klaarblijkelijk niet het geval is.

De Ministerraad onderstreept ten slotte dat de FOD Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg slechts in ondergeschikte orde ten opzichte van de arbeidsauditeur tussenkomt voor de sancties van niveau 2 tot 4 en niet voor de sancties van niveau 1, waarvoor hij als enige bevoegd is.

- B -

B.1.1. Artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt :

« De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij.

Na het advies te hebben ingewonnen van de Orde van Vlaamse Balies en van de Ordre des barreaux francophones et germanophone, stelt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad de basis-, minimum- en maximumbedragen vast van de rechtsplegingsvergoeding, onder meer in functie van de aard van de zaak en van de belangrijkheid van het geschil.

Op verzoek van een van de partijen, dat in voorkomend geval wordt gedaan na ondervraging door de rechter, kan deze bij een met bijzondere redenen omklede beslissing ofwel de vergoeding verminderen, ofwel die verhogen, zonder de door de Koning bepaalde maximum- en minimumbedragen te overschrijden. Bij zijn beoordeling houdt de rechter rekening met :

- de financiële draagkracht van de verliezende partij, om het bedrag van de vergoeding te verminderen;
- de complexiteit van de zaak;
- de contractueel bepaalde vergoedingen voor de in het gelijk gestelde partij;
- het kennelijk onredelijk karakter van de situatie.

Indien de in het ongelijk gestelde partij van de tweedelijns juridische bijstand geniet, wordt de rechtsplegingsvergoeding vastgelegd op het door de Koning vastgestelde minimum, tenzij in geval van een kennelijk onredelijke situatie. De rechter motiveert in het bijzonder zijn beslissing op dat punt.

Wanneer meerdere partijen de rechtsplegingsvergoeding ten laste van dezelfde in het ongelijk gestelde partij genieten, bedraagt het bedrag ervan maximum het dubbel van de maximale rechtsplegingsvergoeding waarop de begunstigde die gerechtigd is om de hoogste vergoeding te eisen aanspraak kan maken. Ze wordt door de rechter tussen de partijen verdeeld.

Geen partij kan boven het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding worden aangesproken tot betaling van een vergoeding voor de tussenkomst van de advocaat van een andere partij ».

B.1.2. Artikel 2 van de wet van 21 februari 2010 « tot wijziging van de artikelen 1022 van het Gerechtelijk Wetboek en 162*bis* van het Wetboek van strafvordering » heeft een lid ingevoegd in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek krachtens hetwelk geen enkele rechtsplegingsvergoeding verschuldigd is ten laste van de Staat wanneer het openbaar ministerie bij wege van een rechtsvordering in burgerlijke procedures tussenkomt overeenkomstig artikel 138*bis*, § 1, van hetzelfde Wetboek, of wanneer het arbeidsauditoraat een rechtsvordering instelt voor de arbeidsgerechten overeenkomstig artikel 138*bis*, § 2, van hetzelfde Wetboek.

Artikel 17 van de wet van 25 april 2014 « ter verbetering van verschillende wetten die een aangelegenheid regelen als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet » heeft dat lid aangevuld door erin te voorzien dat geen enkele rechtsplegingsvergoeding ten laste van de

Staat verschuldigd is wanneer een publiekrechtelijk rechtspersoon in het algemeen belang als partij optreedt in een geding.

Die twee wetten zijn nog niet in werking getreden en tegen artikel 17 van de wet van 25 april 2014 zijn verschillende beroepen tot vernietiging ingesteld.

B.2. Aan het Hof wordt een vraag gesteld over de bestaanbaarheid van artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in voorkomend geval in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, in zoverre de arbeidsrechtbank een rechtsplegingsvergoeding kan opleggen aan de overtreder die in het ongelijk wordt gesteld in zijn vordering die ertoe strekt de wettigheid van een administratieve sanctie te betwisten terwijl de strafrechter geen rechtsplegingsvergoeding kan opleggen aan de veroordeelde die door het openbaar ministerie is vervolgd.

B.3.1. Het bij de voormelde bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek gevestigde beginsel luidt dat iedere partij die in het ongelijk wordt gesteld, gehouden is tot de betaling van de rechtsplegingsvergoeding, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en erelonen van de advocaat van de partij die in het gelijk is gesteld.

B.3.2. Met die bepalingen uit de wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van een advocaat wilde de wetgever een einde maken aan de rechtsonzekerheid die voortvloeyde uit een sterk uiteenlopende rechtspraak ter zake (*Parl. St.*, Senaat, 2006-2007, nr. 3-1686/5, p. 14).

Hij wilde overigens voorkomen dat een nieuw proces moest worden ingesteld teneinde het herstel te verkrijgen van de schade die bestaat in de door de winnende partij gemaakte kosten en erelonen van een advocaat.

De wetgever beoogde ten slotte een einde te maken aan het verschil in behandeling ten aanzien van het financiële risico van het proces tussen de partijen bij een burgerlijk proces, waarbij elk van hen in beginsel de verdediging van haar persoonlijke belangen nastreeft. Meer bepaald strekte de keuze van de wetgever om de verhaalbaarheid te verankeren in het burgerlijk procedurerecht en om van de rechtsplegingsvergoeding een forfaitaire deelname in de kosten en erelonen van de advocaat van de winnende partij ten laste van de in het ongelijk

gestelde partij te maken, ertoe alle partijen bij een burgerlijk proces op gelijke wijze te behandelen door het financiële risico gelijkelijk onder hen te verdelen. Een dergelijk doel is in overeenstemming met het beginsel van de gelijke toegang tot het gerecht, zoals gewaarborgd bij artikel 6.1 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.3.3. Dezelfde wet van 21 april 2007 heeft evenwel elke verhaalbaarheid van de kosten en erelonen van advocaten in de betrekkingen tussen de beklaagde en het openbaar ministerie uitgesloten. De artikelen 128, 162*bis*, 194 en 211 van het Wetboek van strafvordering breiden het beginsel van de verhaalbaarheid enkel voor de betrekkingen tussen de beklaagde en de burgerlijke partij uit tot de strafzaken.

Bij zijn arrest nr. 182/2008 van 18 december 2008 betreffende de beroepen tot vernietiging van de wet van 21 april 2007 heeft het Hof geoordeeld dat de fundamentele verschillen tussen het openbaar ministerie, dat in het belang van de maatschappij belast is met het onderzoek en de vervolging van misdrijven en de strafvordering uitoefent, en de burgerlijke partij, die haar eigen belang nastreeft, de niet-toepassing, ten laste van de Staat, van het systeem van de forfaitaire vergoeding waarin de wet van 21 april 2007 voorziet, konden verantwoorden.

Een dergelijke specifieke regeling is verantwoord rekening houdend met, enerzijds, de bijzondere aard van het strafrechtelijk contentieux, dat tot doel heeft de misdrijven te vervolgen en te bestraffen en dat niet ertoe strekt het bestaan of de schending van een subjectief recht te laten vaststellen, noch, in beginsel, uitspraak te doen over de wettigheid van een handeling van een overheid en gelet op, anderzijds, de specifieke opdracht van het openbaar ministerie of het arbeidsauditoraat in strafzaken - die ermee belast zijn de strafvordering uit naam van de maatschappij uit te oefenen. Ten slotte zijn de functies van het openbaar ministerie en van het arbeidsauditoraat dat, inzake het sociaal strafrecht, de functies van het openbaar ministerie uitoefent (artikelen 145 en 152 van het Gerechtelijk Wetboek) of dat voor de arbeidsrechtbank de vordering instelt bepaald in artikel 138*bis*, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek die vergelijkbaar is met de strafvordering die het openbaar ministerie instelt voor de strafgerechten, vermits die tot doel heeft het plegen van een misdrijf vast te stellen, verankerd in en is hun onafhankelijkheid gewaarborgd bij artikel 151, § 1, van de Grondwet.

B.4.1. De wetgever heeft bij de wet van 20 januari 2014 houdende hervorming van de bevoegdheid, de procedureregeling en de organisatie van de Raad van State, het beginsel van de verhaalbaarheid bij de Raad van State ingevoerd. Artikel 11 van die wet voegt een artikel 30/1 in de gecoördineerde wetten op de Raad van State in, dat luidt :

« Art. 30/1. § 1. De afdeling bestuursrechtspraak kan een rechtsplegingsvergoeding toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en honoraria van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij.

Na het advies ingewonnen te hebben van de Orde van Vlaamse Balies en van de ‘ Ordre des barreaux francophones et germanophone ’ bepaalt de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad de basisbedragen en de minimale en maximale bedragen van de rechtsplegingsvergoeding, afhankelijk van onder meer de aard van de zaak en het belang van het geschil.

§ 2. De afdeling bestuursrechtspraak kan, bij met bijzondere redenen omklede beslissing, de vergoeding verlagen of verhogen, zonder echter de door de Koning voorziene maximale en minimale bedragen te overschrijden. In haar beoordeling houdt ze rekening met :

1° de financiële draagkracht van de in het ongelijk gestelde partij, om het bedrag van de vergoeding te verlagen;

2° de complexiteit van de zaak;

3° de kennelijk onredelijke aard van de situatie.

Indien de in het ongelijk gestelde partij juridische tweedelijnsbijstand geniet, wordt de rechtsplegingsvergoeding vastgelegd op het door de Koning bepaalde minimale bedrag, behalve in geval van een kennelijk onredelijke situatie. Wat dit betreft, omkleedt de afdeling bestuursrechtspraak haar beslissing tot vermindering of verhoging met bijzondere redenen.

Wanneer meer partijen de rechtsplegingsvergoeding ten laste van een of meer in het ongelijk gestelde partijen genieten, is het bedrag ervan maximaal het dubbel van de maximale rechtsplegingsvergoeding waarop de begunstigde die gerechtigd is om de hoogste vergoeding te eisen, aanspraak kan maken. Ze wordt door de afdeling bestuursrechtspraak tussen de partijen verdeeld.

Geen partij kan boven het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding worden aangesproken tot betaling van een vergoeding voor de tussenkomst van de advocaat van een andere partij. De tussenkomende partijen kunnen niet worden gehouden tot de betaling van deze rechtsplegingsvergoeding of ervan genieten ».

B.4.2. De wetgever heeft met die wijziging in de gecoördineerde wetten op de Raad van State, uitdrukkelijk aanvaard dat het nastreven van het algemeen belang door één van de partijen bij de procedure niet uitsluit dat zij kan worden veroordeeld tot de betaling van een rechtsplegingsvergoeding wanneer zij in het ongelijk wordt gesteld. Het Hof hecht in dat

verband bijzondere aandacht aan het feit dat de wetgever hoofdzakelijk ervoor heeft gekozen het stelsel van de verhaalbaarheid bepaald in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek om te zetten naar het contentieux voor de Raad van State, terwijl dat stelsel bedoeld is om in principe het herstel te regelen van de procesrisico's in het kader van geschillen tussen privépersonen die hun belangen nastreven.

B.4.3. Hieruit vloeit voort dat de wetgever uitdrukkelijk heeft aanvaard dat het opleggen van een forfaitaire rechtsplegingsvergoeding niet als dusdanig van dien aard was dat het de onafhankelijkheid bedreigt van de overheden wanneer zij - in voorkomend geval als partij bij een jurisdictionele procedure - de aan hen toevertrouwde opdracht van algemeen belang moeten verzekeren.

B.5.1. Die stellingname van de wetgever vormt een wezenlijke breuk in de ontwikkeling van het stelsel van de rechtsplegingsvergoeding en heeft tot gevolg dat, hoewel zij, zoals het openbaar ministerie of het arbeidsauditoraat in strafzaken, een opdracht van algemeen belang nastreven, de overheden, eisende of verwerende partijen in het kader van een burgerlijk geschil, kunnen worden onderworpen aan het stelsel van de rechtsplegingsvergoeding.

B.5.2. Er is geen redelijke grond om de overheid die voor een gewoon rechtscollege partij is, zoals in geval van een beroep tegen een wegens overtreding van de sociale wetten opgelegde administratieve geldboete, verschillend te behandelen.

De in B.3.3 vermelde redenen die verantwoordt dat de verhaalbaarheid van de kosten en de erelonen van de advocaten in de betrekkingen tussen de beklaagde en het openbaar ministerie wordt uitgesloten, ontbreken te dezen.

B.6. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek, vóór de inwerkingtreding van de wet van 21 februari 2010 « tot wijziging van de artikelen 1022 van het Gerechtelijk Wetboek en 162*bis* van het Wetboek van strafvordering » en van de wet van 25 april 2014 « ter verbetering van verschillende wetten die een aangelegenheid regelen als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet », schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus gewezen in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 26 november 2015.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

J. Spreutels